

J/W e765

Jeg løp bort, fra det stedet, stedet
som het hjemme! De hadde kranglet i
flere år nå. Og det er derfor jeg går
nå alene på denne øde stien. Det var
kalde år og jeg føls noe så seilt. Jeg
vet ikke hvor langt jeg hadde gått, men
jeg sto nå foran et hus, et hvitt hus.
Det var stort, og hadde mange vinduer.
Jeg gikk nærmere huset, helt opp til døra.
På døra sto det "Gunnar Larsen" med krusen
skrift på en plak. Skal jeg banke på? Spørte
jeg meg selv flere ganger. Så jeg banket på.
Jeg ventet lenge... Hørte jeg det være noen
der? I et stort, hvitt, skummelt hus? Jeg gikk
sakte ned trappa, litt skuffet. Jeg skvatt til
døra åpnet seg, og en gammel mann, med
frakt opp i det. "Hva er det du vill?"
Spørte han. Det rændt sikker med frosne hender
hans, og jeg ble kvalm. Han så på meg
med skummelt blikk. Jeg smidde meg sakte
rundt å var på vei dit å gå der Gunnar
sai. "Jeg bare hi døra med dig" Jeg skvatt
dit å smidde meg rundt han forsatte å snakke
ham inn, så han de fortalte meg hva som var
skjeedd i jenta mi.

20F9

Jeg gikk Sakte mot han mens han
smilte stort, jeg smilte litt usikkert
tilbake. Han åpnet gløse for meg, og jeg
kom inn i et lyst, vakker rom. Sakte
jazz musikk kom fra et annet rom.
Og han sa kona mi liker å høre på
jazz når hun lager mat. Jeg smilte usikkert
til han for han sa at jeg skulle fortelle
litt om meg selv, og hvordan jeg kom hit.
Jeg fortalte alt, om mamma, og pappa.
Der det trøstet han meg, og fortalte at
han var en vampyr, og at han og kona
ville så gjerne ha et barn, men de hadde
ingen. Så jeg sa ut om jeg kunne bo her
en stund, og det fikk jeg lov til.
Jeg har aldri blitt så glad før, så jeg
og hoppet rundt!! Hans lille gutt hil meg.

Snipp snapp sakte nå
er dinn ute